

31 Мартъ.

Д-ръ Моравацъ — пленникъ отъ сръбската армия, по народностъ чехъ, тръгна по визитация. Той е приветливъ, весело се смѣе и почва преглеждането съ вѣчнитѣ си закачки. Боледувалъ отъ умора повече отъ месецъ, неговото появяване предизвиква оживление между болнитѣ. Влизаме най-напредъ въ стая 6. Всички се надигатъ и съ весели погледи посрѣщатъ влизането му. Само Тихолъ лежи неподвижно съ впитъ погледъ въ тавана.

— Власи, пиле курка въ мишлето? . . . Дъбърръ . . . дъбърърръ . . . бацай го това лѣкарство и нече вече да си боластенъ . . . че ти мине . . . Ами ти си надебялялъ бре! — вика доктора и пипа изпъкналитѣ ребра, върху които се обтяга кожата като на кожарска сушилня. — Че ти вадимъ лой . . . бива? Очешъ пиле печено? конякъ? вино? агнешко бутъ? розбивъ съ пюре отъ картофи? свинско съ зеле?

Власи страда отъ възпаление на слѣпото черво. Отслабналъ е до толкова отъ пазене на диета, че може да послужи за скелетъ при всѣки анатомически музей. Подъ стригани мустаци, устата му се отваря голѣма, открива пожълтѣли жѣби и се смѣе, смѣе, киска се, а голѣмитѣ му черни очи горятъ отъ желание да живѣе и да се смѣе.

— Дайте ми рициново или джоконда . . . пакъ запекъ — още не издумалъ всички болни почватъ да се смѣятъ съ що сила иматъ.

— Какво? Що се смѣете? — пита лѣкарътъ и изглежда болнитѣ съ вѣчно веселитѣ си сини очи,

Вмѣсто отговоръ смѣхътъ се увеличава до лудостъ, рѣзъкъ и страшенъ. . . Смѣхътъ на болнитѣ е сърце-раздирателенъ вѣкъ за помощъ и се забива безмилостно въ мозъка. Отъ тоя смѣхъ преболява душата.

И почна Власи да разправя, може би, за стотни пѣтъ, за своето бѣгство отъ IX болница. Заболѣлъ внезапно на фронта като смѣнялъ часовия отъ поста въ подслушвателната. Препратили го ни живъ ни умрѣлъ назадъ презъ Нишъ въ София на лѣчение. Ималъ нетърпими болки, а лѣкарътъ безъ да го прегледа щателно и